

saadan Udsigt for Die bør vore Forberedelser gaa ud paa at gjøre et saadant Angreb fra en hvilken som helst Modstander saa farligt for denne som muligt og derved saa vidt mulig forhindre, at det overhoved bliver ført imod os, og i denne Henseende frembyder vort Lands geografiske Forhold gunstige Betingelser, som det gjælder om at benytte paa den hensigtsmæssigste Maade. Efter den hidtil gjorte Erfaring maa det vistnok erkendes, at hverken Sjælland eller Fyen kunne forsvares mod Angreb, der tilsigte mere end Brandstatning og Fouragering. Maalet for disse Landsdeles Forsvar maa derfor i de fleste Tilfælde antages indskrænket til en Beskyttelse af Mobiliseringen og til Afværgelse af fjendtlige Streiftog og midlertidige Landgangsforfølg. Paa den anden Side har ogsaa Erfaringen lært, at Danmarks Skæbne ikke er afgjort, fordi en større Del af dets Omraade er besat af Fjenden; den fynske Befolkning vil sikkert vise den samme Seighed som hidtil den jydsk, naar det gjælder om at vise, at en fjendtlig Besætning af disse Landsdele ikke skal udøve noget afgjørende Tryk paa Landets fri Selvbestemmelse, saalænge et Forsvar andetsteds kan fortsættes, om det end skal erkendes, at disse Landsdele derved kunne komme til at bære en endnu tungere Del af Forsvaret end de Egne, der her- efter maatte blive Kampens egentlige Skueplads. Sjælland, mod hvilket det afgjørende Angreb maa ventes ført, har derimod gunstige Betingelser for et kraftigt Forsvar i de det omgivende brede Bænde, der synes at begunstige et efter Farvandenens Bestaaffenhed afpasset Søforsvar, og Dens Omfreds er dertil ikke større, end at man med de forhaandenverende og vogende Kommunikationsmidler kan haabe at være istand til itide at samle den efter Forholdene fornødne Troppestyrke paa et hvilken som helst Punkt, hvor et Landgangsforfølg maatte gjøres. Man maa derfor fastholde som Grundlag for vort Forsvar, at Sjælland er Danmarks naturlige Fæstning. For at gjøre Angrebet paa denne saa vanskeligt som muligt, gjælder det for Forsvarerne om at benytte Angrebets svageste Momenter. Disse antages særlig at være de Tidspunkter 1) medens den fjendtlige Transportflaade føres over Bandet, og navnlig naar den befinder sig sammentrængt i de snevrere Farvande, 2) medens Landgangsforfølg udskibes paa Kysten. Er en Landgang først fuldstændig lykkes, da staaer det i Fjendens Magt at forstærke sin Angrebsstyrke saaledes, at han efter rimelig Beregning kan sikre sig Kampens endelige Udfald. Uden at man derfor skal mislignende Betydningen af at have en større Befæstning til Støtte for det Forsvar i Land, der maa ske endnu i nogen Tid kunde fortsættes, saa er det vor Overbeviisning, at vore Kræfter bør koncentreres paa at gjøre Forsvaret i første Linie saa stærkt som muligt; thi

under dette kunne vi endnu have Haab om Seir, medens det at have en Fæstning i Nyggen muligen kunde udøve en noget svækkende Indflydelse paa Forsvarets Styrke i første Linie. Angrebet paa Transportflaaden, medens den er under Opseiling, kan kun udføres af Flaaden; Forsvaret i Landgangsøieblikket kan formentlig ske ved Sørens og Flaadens forenede Anstrengelser. I hvert Fald vil der altsaa tilfalde Flaaden en meget væsentlig Del af Forsvarets Opgave, og det er derfor vor Mening, at der ved Overveielser om vore Forsvarskræfters Fordeling mellem de to Værn bør lægges en forholdsvis større Vægt paa Flaadens Udvikling, end denne Fordeling hidtil har medført. Formaalet bør imidlertid først og fremmest være, at ethvert Led af det fælles Forsvar ogsaa i Sandhed føler sig som saadant. Man har af lignende Hensyn ikke kunnet finde det rigtigt at gjøre Befæstningsanlægene for Hær og Flaade til Gjenstand for særlige Behandlinger, da de gribe saaledes ind i hinanden og saaledes betinge begge Værns gjensidige Medvirkning, at de ikke uden Skade for den samlede Overveielse kunne afsluttes ad.

I Forbindelse med disse Antydninger finder man det rigtigt at fremsette Sovevdrækkene af den Ordning, som Flertallet ved den foreløbige Overveielse af de paagjældende Lovforslag har troet at burde foreslaa for Sørens og Flaadens Personel, og som støtter sig til den Betragtning af Forsvarets Maal og Midler i Almindelighed, som man ovenfor kortelig har fremstillet.

Naar man, som anført, er kommen til det Resultat, at der herefter bør lægges en forholdsvis større Vægt end hidtil paa Søforsvaret, følger deraf, at den egentlige Felthær, der allerede nu optager den overveidende Del af Forsvarsvæsenets Budget, ikke bør gives den Udvidelse, som Lovforslaget herom tilsigter.

Ved Fodfolket foreslaas, at de 10 Reservebatailloner og 11 Fortærkningsbatailloner erstattes af 21 Landeværnsbatailloner, der gives en noget stærkere Organisation end de nuværende Fortærkningsbatailloner og to Gange gjentagne korte Ovelser. Disse Udelingens Opgave skal nærmest være at afgive lokalt Forsvar for at afsærgge fjendtlige Streiftog og Allarmringer; for hurtigst mulig at kunne sammendrages paa truede Punkter skal Mandskabet af de yngre Alargange have den nødvendige Uniform og Raaben i Hjemmet. Landeværnet skal dog ogsaa kunne sammendrages indenfor Rigets Grændser og anvendes efter Forsvarets Behov.

Rytteriet foreslaas ikke væsentlig forandret fra det nuværende (13 forstærkede Linieeskadroner istedetfor 10 svagere Linieeskadroner og 5 Reserveeskadroner), medens Artilleriet foreslaas ikke ubetydeligt forøget (13 Kanonbatterier og 2 Mitrailleusbatterier istedetfor 9 Linie- og 3 Reservebatterier).